

Marta Kasmanová

SMÄD

Notorického pijana a neúspešného spisovateľa trápi celý život neuhasiteľný smäd. Potreba piť je jeho životným prekliatím. Smäd ho trýzni vo dne i v noci. Jeho uhaseniu už obetoval všetko. Kariéru, rodinu i samého seba. Keď sa zdalo, že už mu nemá čo vziať, prišli **ONI**.

...Štvrtý deň: Neskoré popoludnie

Prebudil sa na pocit, že mu chce niekto rozbiť dvere o hlavu. Cítil sa ako novorodenec, ktorý sa musí z bezpečia maternice nekonečným úzkym tunelom prebrať na svet. Najťažšie bolo dostať von hlavu. Keď sa mu to podarilo, zvyšok tela sa pozvoľna vyťahoval sám. Konečne precitol. Oči musel niekoľkokrát otvoriť a zatvoriť, aby neoslepol zo svetla, ktoré nemilosrdne zalievalo kuchyňu. Inštinktívne si siahol oboma rukami na hlavu, aby si ju ochránil pred ďalšími nárazmi dverí. Ale nijaké neprichádzali. Rachot síce neustával, ale Dávid pochopil, že nie je bezprostredne ohrozený. Premýšľal, odkiaľ ten rámus prichádza. A hlavne prečo. Keď ani po tom, čo narátal do sto, rachot neprestal, horko ťažko sa postavil a rozhodol sa podľa sluchu nájsť zdroj príšerného treskotu.

V kuchyni nie je.

To bola pravda. Čím bližšie bol k dverám, tým bol lomoz silnejší. Takže nech už sa dialo čokoľvek, dialo sa to na chodbe. Opatrne vyšiel z kuchyne a okamžite odhalil pôvod skazeného prebudenia. Niekto chcel rozmlátiť vchodové dvere.

Tak už ich otvor!

Dávid netušil, prečo by to mal urobiť. Mohol tam byť ktokoľvek. Vrah, lúpežník či násilník. Ruku položil na kľučku. Váhal. Potom rýpač zatiahol páku, ktorá ovládala Dávidovu pravú ruku. Tá rozcapila dvere dokorán.

Aha, kuriér!

Chlap za dverami sa zdal byť prekvapený, že sa otvorili. Alebo ho zaskočilo to, čo uvidel? Dávid sa prikláňal skôr k druhej možnosti, pretože si vedel predstaviť, ako asi vyzerá. Určite to nebol príjemný pohľad. Zato on bol veľmi rád, že vidí len kuriéra. Že vôbec niečo vidí.

Priniesol ti list. Nevedel som, že čakáš poštu. To budú plynári. Nezaplatil si účty. Tvoja žena ich vždy zaplatila, a načas!

Ani Dávid nevedel, že čakal poštu. A už vôbec nie na mieste, kam nepáchol niekoľko rokov. Premýšľal, ako ho našli. Pokiaľ si pamätal, nepricapil na dvere domu v Ľaliovej štvrti lístok s adresou, odkiaľ sa už nemieni vrátiť. Supy pažravé. Smrť vycítia na sto míľ. Rýchlo ešte stihnú poslať upomienku, aby človek odchádzal na onen svet s čistým svedomím i kontom. Peniaze si predsa na druhý svet nik nevezme. Bola by ich veľká škoda. Rozhodoval sa, či prebrať to diablove písmo, alebo radšej nie.

V prvom rade si nemal otvárať dvere. Mohli sme sa tváriť, že tu nie sme.

Dávid musel uznať, že to síce nebol zlý nápad, ale pán mudrlant ho mohol vykydnúť aj skôr. Kto horel nedočkavosťou tak, že mu položil paprču na kľučku, len aby už zistil, kto na tie posraté dvere toľko trieskal?! Dilemu, či podpísať, alebo nepodpísať doporučený list za neho zatiaľ vyriešil kuriér. Chlap mu strčil do ruky tučnú hnedú obálku, a bez jediného slova sa zvrtol a bežal preč. Nijaké papierovanie. Nijaké podpisy. Nič.

Takže to nie sú elektrikári. Koho na tomto svete, preboha živého, zaujíma taká smradľavá, prepitá troska ako ty?

To by rád zistil aj Dávid. Lenže bol príšerne smädný. Zasa ho trápil nepredstaviteľný smäd. Takže sa najskôr napije. Sódy, prirodzene. Uvidí, čo to s ním spraví. Kým sa dotackal späť do kuchyne, spomenul si, že sódu už vypil. Podráždene hodil obálku na stôl. Rozhrnul igelitku, aby skontroloval, či sa sóda náhodou neokotila, kým spal. Keď zistil, že nie, rozhodol sa aspoň najesť. Schytil do ruky konzervu a pokúšal sa ju otvoriť tupým storočným nožom. Keď sa mu podarilo preraziť viečko, ovalila ho ťažká aróma. Naplo ho na vracanie. Ale preglgol to a rýchlo si zapálil cigaretu. Nevoľnosť ustupovala. Zdalo sa mu, že sa veľmi neponáhľa. Tak ju trocha posúrnil dúškom vodky. Svet sa prestával točiť proti smeru hodinových ručičiek a predmety nadobúdali jasné kontúry. S nevôľou sa znovu pozrel na obálku. Spomenul si na citát omnoho úspešnejšieho spisovateľa ako bol on. Mark Twain tvrdil, že keď zje človek ráno živú žabu, nič horšie sa mu už v priebehu dňa stať nemôže.

Nebolo síce ráno, ale žaba ležala na stole pred ním a odporne křkala. Vidina, že otvorenie prekérnej obálky bude najhoršou situáciou toho dňa, sa mu páčila. Navyše, ak Twain tvrdil, že ak tú žabu zjesť musí, a to rozhodne musí, je dobré ju zjesť hneď ráno, rozumej vo chvíli, kedy sa vyskytla. Takže by mal tú poondiatu obálku určite načať.

Tak už ju otvor!

Dávida nezaujímalo hrobárovo žobronenie a ešte raz si poriadne glgol z novootvorenej fľaše, aby mu pridal robotu. Zdalo sa, že jej má málo, keď stíha ešte aj otravovať. Namiesto adresy napísal odosielateľ len Dávidovo meno. A jemu bolo to písmo sakramentsky povedomé.

No tak to otvor!

Dávid mal sto chutí opýtať sa krompáča vo svojej gebuli, či ho nezaujíma, kto mu píše. Zdalo sa mu, že niekedy je príliš múdry. Múdrejší, ako jeho zamestnávateľ. A to šéfovia nemajú radi. To by si mal uvedomiť zakaždým, keď rozdrapí tú svoju papuľu.

Ďakujem za kompliment. Mal by si sa ale zamyslieť, či nebudem taký premúdrený len preto, že mám bližšie k tvojmu všivavému mozgu ako ty, kamarát. Kým tebe niečo dôjde, ja stihnem vykopať tri jamy, poliať zvyšok cintorína a vyfajčiť cigaretu. Obaja vieme, koho to písmo na obálke je. Otázky sú podľa mňa dve. Čo píše a odkiaľ vedela, kam to má poslať?

Podľa Dávida boli otázky tri. Čo mu jeho žena píše, ako zistila, kde Dávid je a prečo to urobila. Prečo mu to zasa urobila?! Ešte aj keď bola na míle ďaleko, srala sa mu do života, keď o to najmenej stál. Bola to jej choroba, ktorá prepukla po dvoch rokoch ich spolužitia. Zaujímalo ju, čo robil a ako to robil. Neustále mu dohovárala...

Povedz rovno prikazovala.

... kedy a ako sa má okúpať, oholiť, najesť, fajčiť, kedy otvoriť okno, ako ho zavrieť, kedy si vyzuť topánky, ako kýchať, dokonca aj ako si má utierať zadok. Zdalo sa jej totiž, že míňa priveľa toaletného papiera. Bol naozaj až také nemehlo? Nemyslel si to o sebe. Vlastne ani Lea. Ona ho totiž považovala za prasa. A za všeličo iné. Slovnú zásobu mala pestrú. Dávala mu rôzne

mená. Najčastejšie hajzel. Arogantný ožratý sviniar. Väčšinou mala na to právo. Keď prišiel opitý. Keď rýpal. Keď hľadal zámienku na hádku. Kričal. Zúril. Sprosto rozprával. Povyšoval sa. Ponižoval ju. Vyhrážal sa. Bil. Tak fajn. Bol netvor.

„Tak si ma mala zabiť!“ zreval do prázdnej kuchyne. „Zaškrtiť. Obesiť. Zaklať nožom na mäso. Upáliť. Zastreliť. Utopiť. Pokojne si to mala urobiť a ulávila by si nám obom!“ ďalej pokračoval v hlave. Rozprávať bolo v jeho stave príliš vyčerpávajúce.

Sú rôzne prehrešky. Rôzne tresty. V ich vzájomnej kombinácii je priama úmera. Za všetky tie urážky, osočovanie, vyhrážky, za dotyky, ktoré viac boleli než láskali, za to všetko si zaslúžim iba to najhoršie. Mala si vziať kombinačky a trhať mi pekne poporiadku jeden zub za druhým. Alebo nechty. Mäso až od kostí. Mala si tie kliešte rozpáliť v ohni a priložiť na ktorékoľvek miesto na mojom tele, ktoré by ti napadlo. Mala si ma rezať po kúskoch. Na brucho položiť potkana a zakryť lavórom. Nech sa cezo mňa prehrýza na slobodu. Pomaly a nekonečne dlho. Mala si mi lámať ruky aj nohy, palec za palcom. Kopať mi do hlavy, kým z nej nezostane iba krvavá kaša. Zhodiť ma do priepasti, postrčiť do víru divokých perejí, pod kolesá vlaku. Vyhodiť z lietadla bez padáka, prerezať lano na bungee jumpingu. Navrtať mi mozog bez narkózy. To všetko si mohla spraviť bez jedinej výčitky svedomia. A ešte oveľa viac. Mohla si všetko. Všetko čo by mi ublížilo, ponížilo ma, a spôsobilo mi bolesť. Chcel by som zabudnúť na tvoje utrpenie v mojom vlastnom. A čím väčšie by bolo, tým menej by ma trápila tvoja bolesť.

„Rozumieš mi?!“ zaziapal. V prázdnej cimre sa jeho hlas zlovestne ozýval.

Dávid vedel, že jeho žena by mu rozumela. Vedel aj to, že nič z toho o čo ju prosil, by neurobila. Nie preto, že by jej ho bolo ľúto, alebo že by to nedokázala, ale preto, že by mu nechcela pomôcť. Bridilo by sa jej to z celej duše. Viac ako hovno na tanieri. Poznal ju veľmi dobre. Teraz by protestovala, že je paranoik. Bezcitný sviniar, čo si o nej myslí len to najhoršie. Ale Dávid vedel svoje. Bolo to tak ľahšie. Bolo lepšie nenávidieť ako milovať, keď chcel

zabudnúť. A on sa veľmi usiloval dostať ju zo svojej hlavy. Niekedy hrával takú hru. Keď si čírou náhodou spomenul na niektorú z Leinyých dobrých črt, jeho úlohou bolo prekrútiť ju na zlú. V jej úsmeve odhalil škodoradostný úškrn, v nežnom pohľade falošnú zaliečavosť, v milom slove rýpanie. Potom sa väčšinou rozplakal.

Poriadne sa napil. Otvoril okno. Dusil sa v zafajčenej kuchyni. Dusil sa od zlosti, ktorá ho náhle prepadla pri spomienkach na svoje návraty z krčmy. Bol taký smädný, že by na jediný dúšok vypil celú fľašu sódy. Keby ju mal.

„To kvôli tým mrchám, ktoré mi plávajú v žilách,“ kvíli v okne. Určite to bolo kvôli nim. Cítil sa ako darca po transfúzii. Ktovie, koľko sa ich v tej chvíli v Dávidových žilách plahočilo? Pri jeho zásobách krvi a podľa rozsahu zrazení ich museli byť desiatky. To nemôže prežiť.

Mal by si zožrať tú prekliatu žabu a vykašľať sa na tých pankhartov. Aj tak proti nim nič nezmôžeš. Už nemáš kam ujsť.

Dávid sa šuchtavo otočil, zvesil hlavu i plecía a rezignovane zobral obálku do rúk. Roztrhal ju cez polovicu, pretože pekne po okraji to nešlo. Nejaký blbec spoje prelepil lepiacou páskou. Keď sa konečne dostal k papierom v obálke, klesol zúfalo k zemi. Bola to dohoda o rozvode.

Lea hľadá Dávída

Keď Dalovi Sebechlebskému v kancelárii vydavateľstva Prozart v prvý pracovný deň po víkende zadrnčal hodinu pred obedom na stole telefón, chňapol po ňom ako opitý pavían po prezretých figách.

„Čo je?!“ zvrieskol podráždene.

Keď na druhej strane zostalo prekvapené ticho, odtiahol telefón od ucha a pozrel sa, kto volá. Dalo Sebechlebský bol už taký. Vždy skôr konal ako myslel.

„Ale, ale,“ zmiernil rétoriku. „Pozrimeže, kto sa to našiel!“ zaľahoval medovým hlasom. „Pán Kliment! Prozaik roka 1996 sa konečne prebral z kómy!“ zosilňoval hlas. „Do riti! Dávíd! Kde, do riti, kurva, trčíš? Už týždeň sa pánovi spisovateľovi, čo chce zarobiť kurva veľa peňazí, nemôžem dovolať! Nemôžem sa mu ani dobúchať, lebo, kurva, dvere na jeho dome sú rozpláštené dokorán a dnu nikoho niet!“ ziapal celý červený do telefónu. „Mal si, kurva, odovzdať ten rukopis pred týždňom! A to už si mal dvojtýždňový odklad! Po tom, čo som ti vyprosil mesačný odklad! A to sa mi podarilo aj napriek tomu, že si ešte predtým nedodrжал dva termíny! Kurva, Dávíd, robím, čo môžem a že sa mi to darí! Ale toto ťa vyjde poriadne draho! Kurva! Budeš mi to všetko musieť zaplatiť! Aj tie poondiate penále, čo pred týždňom začali nabiehať za každý deň oneskorenia! Čo si, kurva, myslíš, že si nejaký Stephen King? Že sa tu celé vydavateľstvo ide z teba posrať? Kurva, Dávíd, to ty sa poserieš z tej pokuty, čo budeš musieť zaplatiť!“ stíchol konečne.

„Prepáčte, ja... ja vôbec neviem, s kým hovorím,“ odpovedal mu zarazene, až bojzljivo, neznámy ženský hlas.

Dalo si nechápavo odtiahol zaslintaný mobil od ucha a znova sa pozrel, aké číslo mu volá. Nemýlil sa, bolo to číslo toho darebáka Klimenta.

„Kto je tam?“ opýtal sa so záujmom. „Čo je s Dávidom? Stalo sa mu niečo?“ Dalo cítil, ako na jeho krk dopadá šéfredaktorova sekera. Potil sa ako prasa.

„Lea Klimentová, Dávidova žena,“ predstavila sa osoba na druhom konci neviditeľného drátu. „Našla som Dávidov mobil. On už niekoľko dní nie je doma. Viem, nie je to u neho nič nezvyčajné, ale mám akési zlé tušenie. Z tohoto čísla mal posledný prijatý hovor, tak som myslela, že či nešiel k vám, či o ňom niečo nevíete.“

Na niekoľko sekúnd zavládlo v oboch telefónoch rozpačité ticho.

„Tak milá pani, ja som Dalo Sebechlebský, literárny agent. Zastupujem vášho podareného mužička vo vydavateľstve. Ten lajdák mal už pred týždňom deadline na rukopis a do dnešného dňa ho, kurva, nemám na stole!“ Dalo Sebechlebský pri predstave, že o desať minút sa rozletia dvere na jeho kancelárii a ten prefajčený chuj, čo dozerá na plnenie edičného plánu mu zasa napľúje do ksichtu a pripraví ho o prémie, zvýšil hlas. „Volal som vášmu podarenému mužičkovi pred týždňom, to sedí. Slúbil mi, že tú svoju čarbanicu, ktorá mimochodom podľa môjho názoru, a to si píšete, že môj názor sa po dvadsiatich piatich rokoch v branži nemýli, mohla slušne zabodovať, prinesie najneskôr v utorok. Minulý utorok, milá dáma! Samozrejme, že nič nedodal. Tak som mu potom volal zas a volal som ešte presne sedemkrát. Chcel som mu položiť otázku, že kde ten debilný rukopis toľko schováva, ale on mi to ani jediný raz nezdvihol. Tak som sa za ním včera pred obedom vybral, ale toho čuráka niet. Ale týmto skončil. U nás si už ani neškrtnete! To mu pokojne odkážte, keď ho stretnete.“

„Práve preto vám volám, pán Sebechlebský,“ skočila mu Lea rázne do reči. „Nemôžem mu to odkázať, lebo som ho už niekoľko dní nevidela a dúfala som, že vy o ňom niečo víete. Niežeby mi chýbal, ale potrebujem sa s ním stretnúť.“

„Tak to sme dvaja, milá pani, sme dvaja. Ja som ho rozhodne nevidel a ak by aj teraz prišiel, roztrhol by som ho ako hada! To je všetko, milá pani, mám prácu, dovidenia,“ zahučal do telefónu a vypol hovor. Potom telefón

z celej sily šmaril do kúta. Roztrhnem ho ako hada, debila vypatlaného! Ten nech sa už radšej ani neukazuje na tejto zemi! Penil Dalo Sebechlebský celý červený v tvári. Na ruke mu zapípal zdravotný náramok, že už zasa mu kriticky stúpol tep. Dočerta s Klimentom, ešte ma tu kvôli tomu ožranovi vystrie, uzatvoril prípad Dávida Klimenta a zahľadel sa do otvoreného online katalógu zájazdov na Maurícius.

Lea zízala na hluchý mobil. Čo sa vôbec čudovala, veď bol Dávidov. A ten bol predsa v každej dôležitej situácii v jej živote hluchý. Takže Dávid po dvadsiatich rokoch opäť píše knihu, ktorá mu zarobí peniaze. Klobúk dole, že to s takou prepitou kotrbou dokáže. A o dôvod viac, aby ho Lea našla.

Koniec ukážky.